

Mál nr. 93/2020**M og
V v/ frjálsrar ábyrgðartryggingar verktaka.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna tjóns á parketi af völdum leka inn um glugga sem verið var að gera við.****Gögn.**

Málskot, móttækið 15.3.2020, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 2.4.2020, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Samkvæmt verksamningi, dags. 29. júní 2015, tók verktakinn A að sér viðgerðir utanhúss á nánar tilgreindu fjölbýlishúsi í Reykjavík og áttu verklok að vera 15 september sama ár. M er eigandi íbúðar á 2. hæð í húsinu. Í fyrirliggjandi útboðslýsingu kemur fram að viðgerðin taki til viðgerðar á ytra byrði hússins og glugga í húsinu. Varðandi viðgerðir á gluggum kemur fram að allar ónýtar þéttingar, sem eru á milli glugga og veggjar, þurfi að fjarlægja og setja nýjar í staðinn.

Samkvæmt málskoti kveður M að láðst hafi að ganga frá þéttingum við glugga sem hafi valdið leka þannig að vatn hafi flætt inn og parket í stofu hafi skemmst. Um hafi verið að ræða handvömm af hálfu starfsmanna A sem hafi lagfært lekann sumarið 2016. Síðan hafi ekki lekið inn, en parket í stofunni sé ónýtt.

Í fundargerð verkfundar sem haldinn var 2. desember 2016 kemur fram að rætt hafi verið um skemmdir sem hafi orðið þar sem frágangi hafi verið ábótavant í íbúð M, en búið hafi verið að komast fyrir lekann. Hafi fyrirsvarsmaður A staðfest að parket í íbúðinni verði „bætt/lagfært“ á kostnað verktaka.

M hefur krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V vegna tjóns á parketinu. V hefur hafnað bótaskyldu. Höfnun sína byggir V í fyrsta lagi á því að engin gögn hafi verið lögð fram varðandi umfang verksins og ekki hafi verið sýnt fram á í hverju hin saknæmu mistök af hálfu A hafi falist. Í öðru lagi falli tjónið ekki undir bótasvið vátryggingarinnar skv. greinum 5.2 og 5.3 í skilmálum ábyrgðartryggingarinnar þar sem um hafi verið að ræða skemmdir á munum sem A hafi haft í vörslum sínum vegna viðgerðar á gluggum í íbúð M. Loks í þriðja lagi kveður V að kröfur vegna tjónsins séu fyrndar þar sem tjónið hafi orðið síðla árs 2015 og gert hafi verið við lekann sumarið 2016. Samkvæmt því hafi fjögurra ára fyrningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 9. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinga, sbr. 2. mgr. 52. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga, verið liðinn seint á árinu 2019.

Álit.

Samkvæmt 2. gr. skilmála ábyrgðartryggingar V, sem hér eru til skoðunar, tekur vátryggingin til skaðabótaábyrgðar utan samninga, sem fellur á vátryggðan vegna slysa á mönnum eða skemmda á munum, vegna starfsemi þeirrar, sem getið er í skírteini eða iðgjaldskvittun. Í 5. gr. skilmálanna er kveðið á um almennar undantekningar vegna skemmda á munum. Þannig segir í gr. 5.2 að vátryggingin taki ekki til ábyrgðar vegna skemmda á munum eða glötunar muna sem vátryggður hefur að láni, á leigu, til geymslu, sölu, flutnings eða eru af öðrum ástæðum í vörslu hans, þar á meðal munir, sem vátryggður hefur tekið í heimildarleysi. Enn fremur segir í gr. 5.3 að vátryggingin taki ekki til ábyrgðar vegna skemmda á munum sem vátryggður tekur að sér að gera við, hreinsa, setja upp eða vinna við með einum eða öðrum hætti, ef tjónið verður af verkinu eða við verkið. Ákvæði 5. gr. skilmálanna eru undantekningarákvæði frá meginreglu 2. gr. um gildissvið vátryggingarinnar og ber því að skýra ákvæði greinarinnar þröngt. Ljóst er að A vann fyrst og síðast að viðgerð á útveggjum fjölbýlishússins sem og gluggum að utanverðu. Með því hafði A ekki allt fjölbýlishúsið að utan sem innan í vörslum sínum. Eins og hér stóð á verður ekki talið að A hafi haft til viðgerðar eða með öðrum hætti haft í vörslum sínum aðra hluta fasteignarinnar en þá hluta hennar sem töldust til ytra byrðis hússins auk glugga að utanverðu. Parket á stofu í íbúð M var því ekki í vörslum A meðan á viðgerð hússins að utanverðu stóð. Tjón á parketinu getur því fallið undir ábyrgðartrygginguna að öðrum skilyrðum fullnægðum.

Á fyrrgreindum verkfundi 2. desember 2016 kom skýrt fram að skemmdir í íbúð M megri rekja til þess að frágangi hafi verið ábótavant og komist hafi verið fyrir leka sem olli skemmdunum. Samkvæmt þessu verður að telja nægilega sannað að skemmdir á parketi á stofugólfi í íbúð M megri rekja til atvika sem A ber skaðabótaábyrgð á og tjónið fáið þvi bætt úr ábyrgðartryggingu A hjá V nema önnur atvik leiði til þess að skaðabótakrafa M á hendur V sé fallin niður, svo sem sakir fyrningar.

Samkvæmt fyrri málslið 1. mgr. 9. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda fyrnist krafa um skaðabætur á fjórum árum frá þeim degi er tjónþoli fékk nauðsynlegar upplýsingar um tjónið og þann sem ábyrgð ber á því eða bar að afla sér slíkra upplýsinga. Þá segir í 14. gr. laganna að fyrningu sé slitið þegar skuldari hefur gagnvart kröfuhafa beinlínis eða með atferli sínu viðurkennt skylduna, svo sem með loforði um greiðslu eða með því að greiða afborgun höfuðstóls, verðbætur eða vexti.

Í máli þessu beinir M bótakröfu sinni beint að V eins og heimilt er samkvæmt 1. mgr. 44. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Kemur því til sérstakrar skoðunar hvort bótakrafa M kunni að vera fyrnd gagnvart V. Samkvæmt gögnum málsins verður að telja ljóst að síðla árs 2015 hafi M vitað af skemmdum á parketinu og hver hafi verið orsök þeirra. Á því tímamarki hóst fjögurra ára fyrningarfrestur bótakröfu M á hendur V. Sá frestur var því liðinn þegar M lagði mál þetta fyrir úrskurðarnefnd 15. mars 2020. Af því leiðir að bótakrafa M á hendur V er niður fallin vegna fyrningar og á hann því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 28. apríl 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.